

ת"פ 18017/01/13 - מדינת ישראל נגד שמשון טופר, סעיד כחיל, סלימאן ספורי

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ד חשוון תשע"ה
17 נובמבר 2014

ת"פ 18017-01-13 מדינת ישראל נ' טופר ואח'
תיק חיצוני: 43/13

לפני המאשימה נגד הנאשם
כב' השופט רון סולקין
מדינת ישראל באמצעות פמ"ד - עו"ד ענבל ברסאנו
1. שמשון טופר ע"י ב"כ עו"ד חוה דיסטלפלד
2. סעיד כחיל ע"י ב"כ עו"ד איתן און
3. סלימאן ספורי ע"י ב"כ עו"ד רון דמרי

גזר דין לנאשם 3

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין עבירה של סיוע לסחיטה באיומים, בניגוד לסעיף 428 רישא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ביחד עם סעיף 32 לאותו חוק.

עובדות כתב האישום המתוקן ת/3, בהן הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון, הן כדלקמן:

נפגע העבירה, מר ש.פ, חב כספים לאחר - מר משה לב.

משלטענת אותו אחר, לא עמד נפגע העבירה במלוא התשלומים - פנה האחרון לנאשם 1, וקשר עמו קשר לסחוט את נפגע העבירה על מנת שישלם את חובו.

במסגרת אותו קשר, צירף נאשם 1 את נאשם 2, ואילו נאשם 2 פנה לקרוב משפחתו - הנאשם 3, במטרה כי יסייע לו בפעולת הסחיטה, תוך שהשניים סיכמו, כי יחלוקו בסך בן 80,000 ₪, שאמור להתקבל בידם מתוך כספי הסחיטה, כתמורה לפעולותיהם אלה (החוב עצמו היה גבוה יותר).

במסגרת הקשר האמור, בירר נאשם 1 פרטים על נפגע העבירה באמצעות קשרים עם משרד עורכי דין, ולאחר מכן החלו הנאשמים בפניות, בדרכים שונות, אל נפגע העבירה, תוך איומים עליו במטרה להניעו לשלם החוב הנטען.

בהמשך, אף נחטף נפגע העבירה על ידי שני אנשים שזהותם אינה ידועה לתביעה. אותם אנשים העלוהו לרכבם, לאחר שבררו את זהותו, והורידוהו מתחת לגשר בשכונה הסמוכה לעיר באר שבע, לאחר שהורו לו לקשור עצמו באמצעות אזיקונים. נפגע העבירה הצליח, בהיות קשור, להגיע למכשיר הטלפון הנייד שלו ולהזעיק עזרה.

חלקו של נאשם 3, על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, כלל שתי שיחות איומים כלפי המתלונן, האחת - לפני אירוע החטיפה והשניה - לאחריו. באותן שיחות, הציע להיפגש עמו במטרה להסדיר את החוב.

בין הצדדים נקשר הסדר טיעון שפרטיו מנויים בהודעה ת/4. במסגרת ההסדר, תוקן כתב האישום והנאשם הופנה לחקירת שירות המבחן למבוגרים. לא היתה הסכמה בין הצדדים בנוגע לעונש.

מתסקיר שירות המבחן למבוגרים שהוגש בענינו של הנאשם עולה, כי הינו נשוי, אב לשישה, המתגורר בעיר יפו. לדבריו החל, לאחרונה, לעבוד בתחום השיפוצים. הנאשם לא השלים את לימודיו התיכוניים. מאז היותו בגיל צעיר הסתבך במספר לא מועט של עבירות.

כבר כשהופנה לאבחון בעבר התרשם שירות המבחן מנאשם בעל נורמות התנהגות עברניות עמוקות, הנוהג לתמרן את הסובבים אותו ולהשפיע עליהם.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מתקשה בתפקוד תעסוקתי יציב ותקין; נוטה לטשטש ולצמצם את מעורבותו בעבירה דן ואת עברו הפלילי בכלל; נוקט בעמדה פאסיבית ומתקשה לראות את דפוסיו הבעייתיים, הגורמים שוב ושוב להסתבכויות שלו עם החוק. קשריו העברניים ודפוסים המרמה באישיותו עלולים להביא אותו, בין היתר, לתגובה אלימה במטרה להשיג את צרכיו. במצבי מצוקה ולחץ נוטה להגיב באימפולסיביות ולהיקלע למצבי סיכון.

שירות המבחן לא מצא מעגלי תמיכה העשויים להציב גבולות לנאשם ולמנוע התדרדרות מצבו.

שירות המבחן התרשם מסיכון ברמה בינונית לחזרה לפעילות עברנית, וזאת לנוכח עיפות שביטא הנאשם מאורח החיים שניהל עד כה.

שירות המבחן המליץ להשית על הנאשם מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות; פיצוי לנפגע העבירה; העמדתו תחת צו מבחן למשך שנה.

התביעה הגישה, לענין העונש, את עברו הפלילי של הנאשם (ת/6). מהמרשם הפלילי עולה, כי המדובר בנאשם המסתבך באופן חוזר ונשנה עם החוק, לרבות ריצוי מאסרים.

סוג העבירות בהן הסתבך הנאשם הינו בעיקר בתחום המרמה והנוכלות (עבירות רבות). עוד הורשע הנאשם בגין עבירות מס; עבירות תעבורה; עבירות רכוש.

בתאריך 30.04.14 נגזר דינו של הנאשם בגין עבירות של קשירת קשר לפשע וסחיטה באיומים, אשר בוצעו במהלך שנת 2013 (בזמן היות ההליכים המשפטיים נושא התיק דנן תלויים ועומדים כנגד הנאשם), ובגין נדון לעונש מאסר בפועל בין 10 חודשים, ממנו השתחרר רק לאחרונה.

התביעה הגישה הצהרת נפגע העבירה בצירוף נספחים (ת/7). עיקר טענותיו של נפגע העבירה הן כי מעשי הסחיטה שבוצעו כלפיו, וביחוד אירוע החטיפה, הביאו לפגיעה בתחום בריאות הנפש. נפגע העבירה צירף חוות דעת פסיכיאטרית פרטית ממנה עולה, לכאורה, כי סובל מתסמונת בתר-חבלתית ("פוסט טראומה"), וכי המומחה מציע לקבוע נכות רפואית בשיעור 30%. יחד עם זאת, צורפו גם מספר מסמכים מאת רופא המשפחה וכן רופאים במחלקה הפסיכיאטרית במרכז הרפואי ע"ש סורוקה, שם לא נמצא נפגע העבירה סובל מפסיכозה או מדיכאון מג'ורי, אלא סובל מחרדות, כאשר תגובותיו נורמטיביות ביחס לאיומים אותם חווה. בהיות תופעות החרדה חוזרות באופן מתמשך - הומלץ לנפגע העבירה על טיפול תרופתי. עוד צירף נפגע העבירה קבלות בגין עריכת חוות הדעת הפרטית (4,720 ₪), וכן טיפולים פסיכולוגיים שמקבל, לדבריו, באופן שוטף (160 ₪ לשעת טיפול).

בהצהרת נפגע העבירה ת/7 ובמסמכים המצורפים לה מפורטות גם נסיבות היקלעותו של נפגע העבירה לקשר עם אותו משה לב ודרך היווצרות החוב, אשר לא תוזכרנה על מנת למנוע פגיעה בצנעת הפרט.

מטעם ההגנה הוגשו, לענין העונש, מסמכים להוכחת חובות כספיים שונים של הנאשם. בין היתר, הוגש גזר דין של בית המשפט לתעבורה, שם חויב הנאשם לשלם קנס בן 3,000 ₪ (נ/1); רשימת תיקים לחייב בלשכת ההוצל"פ (נ/2), ממנה עולה כי תלויים ועומדים כנגד הנאשם חובות בהיקף הקרוב לשני מיליון ₪; פרוטוקול חקירת יכולת בלשכת ההוצל"פ, שם ניתן צו תשלומים בגובה 200 ₪ לחודש כנגד הנאשם בגין החובות האמורים.

התביעה עותרת להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל במתחם שינוע בין 18 חודשים ועד 3 שנים מאסר בפועל. התביעה מדגישה, כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה משמעותי, על קו הגבול העליון של הסיוע; כי הנאשם לא הכיר את המתלונן; כי הנאשמים ניצלו את חולשת המתלונן; כי הנאשם השתתף בהטלת אימה על המתלונן, שהביאה לנזקים נפשיים שנגרמו לו, כל זאת למען בצע כסף.

עוד הדגישה התביעה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, המלמד על דרך חיים עברנית, וכי הסתבכויותיו העברניות המשיכו גם לאחר שנפתחה החקירה בגין תיק זה.

סיכומו של דבר, עתרה התביעה להשית על הנאשם עונש במרכז המתחם שהוצע על ידה, ואף הגישה פסיקה התומכת בטענותיה.

ההגנה ביקשה להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם ובכך שלא היתה כל היכרות בינו לבין נפגע העבירה. ההגנה הדגישה את חלקו הקטן, לטענתה, של הנאשם במסכת העבירות ואת הודאתו באשמה והבעת החרטה מצדו. ההגנה טענה, כי הנאשם החל לעבוד לאחר שחרורו ממאסר ואף החל להחזיר את חובותיו, ואולם לא הוגשו אסמכתאות לביסוס טענות אלה.

ההגנה עתרה להסתפק בעונש מותנה, או לכל היותר עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

ההגנה הציעה לפצות את נפגע העבירה בסך בן 10,000 ₪ המצוי בפקדון בבית המשפט, וצינה כי אין לנאשם כספים זמינים מעבר לכך.

בדברו האחרון, הביע הנאשם חרטה על מעשיו וביקש סליחה מנפגע העבירה. הנאשם טען, כי 'סבל מספיק בחייו' וכי מבקש הזדמנות.

העבירה שביצע הנאשם חמורה. יש בה כדי לפגוע באשיות סדרי השלטון והמשפט בחברה. יש בה כדי להטיל אימה על אחרים ולפגוע בשגרת חייהם ובשלומם הנפשי, בקנינם ולעתים אף בשלומם הפיסי.

משנה חומרה למעשיו של הנאשם היות שעולה מכתב האישום ומטענות הצדדים, כי לא היתה כל היכרות קודמת בינו לבין נפגע העבירה. הנאשם צורף לכנופיה שפעלה לסחיטת נפגע העבירה על ידי קרוב משפחתו (הנאשם 2), בתמורה לבצע כסף - הבטחה לחלק מתקבולי הסחיטה, ולמעשה - שימש כ"חרב להשכיר".

אין בידי בית המשפט לקבל את טענת ההגנה, כי חלקו של הנאשם בפרשה היה שולי. מעשי הסחיטה מהווים מסכת עובדתית אחת, במסגרתה תרם כל אחד מהמעורבים את חלקו, במטרה להניע את נפגע העבירה לשלם. כל אחת מהשיחות והמעשים שבוצעו כלפי נפגע העבירה השתלבו באותה מסכת. אכן, תוקן כתב האישום בענינו של הנאשם ויוחסה לו עבירה נגזרת מסוג סיוע לסחיטה בלבד, ואולם צודקת התביעה, כי מעשיו נגעו ללב העשייה העבריינית, ומצויים על הגבול העליון של הסיוע. מובן, כי לעובדת הרשעת הנאשם בעבירה נגזרת, ולא בעבירה מוגמרת, קימת השפעה במישור קביעת מתחם הענישה לגביו, ואולם יש לקחת בחשבון את טיב הסיוע, עצמתו ומידת חיוניותו למפעל העברייני כולו.

בגזר הדין ת.פ. (מחוזי מרכז) 13913-08-12 נגזרו על נאשמים שהורשעו בעבירה מוגמרת של סחיטה באיומים, בנסיבות דומות לנסיבות דנן, עונשי מאסר למשך 3 שנים וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה, קנס בסך 40,000 ₪ ופיצוי בסך 125,000 ₪ למתלונן. בערעור פלילי ע.פ. 1637/13 אישר בית המשפט העליון את גזר הדין, וכן אושר מתחם ענישה בן 18 חודש עד ארבע שנים מאסר בפועל בגין אותן עבירות, כאשר המדובר בעבירות מוגמרות.

במקרה דנן, המדובר, כאמור, בעבירה נגזרת מסוג סיוע, שדינה מחצית העונש הקבוע בגין אותה עבירה, וכן בנסיבות

בעלות חומרה פחותה משהו מאלה המתוארות בפסק הדין דלעיל, ומשכך מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה בגין העבירה דנן - קרי: סיוע לסחיטה באיומים, שהתבטא בשיחות מילוליות, טלפוניות, עם נפגע העבירה, במטרה לסחוט כספים בסכומים גבוהים, אשר ינוע בין שישה חדשים ועד לשנתיים מאסר לריצוי בפועל.

לצורך קביעת העונש הספציפי במסגרת המתחם, יש לקחת בחשבון, ראש וראשית, את נסיבות העבירה, לרבות מידת התעוזה, התחכום והאנטי-חברתיות שאפיינו את ביצועה. עוד יש לקחת בחשבון הנזקים שנגרמו לנפגע העבירה. כן ילקחו בחשבון עברו הפלילי של הנאשם; מאפייניו האישיותיים כפי שנקבעו על ידי גורמי האבחון המתאימים; נסיבותיו האישיות.

במקרה דנן, יש לשקול לחומרה כי המדובר היה בכנופיה שהתארגנה לצורך סחיטת סכומי כסף גדולים מהמתלונן, תוך ניצול ציני של מצוקה אישית ונסיבות מיוחדות שצנעת הפרט יפה להן. כעולה מהצהרת נפגע העבירה, נגרמו לו העבירה נזקים של ממש (אם כי זהו אינו ההליך המשפטי לקביעת שיעורם המדויק). המדובר בנאשם בעל עבר פלילי, לרבות בעבירות דומות ובעבירות שענין מעשי מרמה ונוכלות. הנאשם ריצה מאסרים בעברו. הנאשם נתפס באופן רצוף בפעילות עברנית, כל מהלך חייו הבוגרים, ולא נרתע אף מלהסתבך בעבירה דומה במהלך התקופה בה היה משוחרר בערבות בגין העבירה נושא כתב האישום דנן. כאמור, שימש הנאשם כשכיר חרב כאשר לא היתה לו, אישית, היכרות כלשהי עם נפגע העבירה, שלא לאמר טענה כלפיו.

שירות המבחן למבוגרים מצא את הנאשם כבעל דפוסים עברניים מושרשים, הנתון במצבי סיכון לביצוע עבירות.

לא הוצגו נסיבות אישיות חריגות בענינו של הנאשם. אמנם, ההגנה הציגה מסמכים במטרה ללמד על חובות כספיים בהיקף גדול. אך כאשר המדובר בנאשם שלחובתו קופת שרצים של עבירות, בין היתר בתחום הסחיטה, המרמה והנוכלות, אין ליחס, בהכרח, משקל רב לחובות פסוקים כאמור. זאת, משלא הוצגה מלוא התמונה הראיתית בנוגע למצבו הכלכלי של הנאשם ולהתנהלותו בפועל, וכן כאשר עולה מהמרשם הפלילי, כי נוהג לבצע לכל אורך עבירות בעבור בצע כסף, שההכנסות מהן בוודאי אינן מדווחות כחלק מהכנסותיו הרשמיות ואינן מופנות לכיסוי החובות.

הנאשמים אף לא שיתפו פעולה באופן מלא בחקירה, שכן פרטי המעורבים הנוספים, שביצעו את מעשי החטיפה, שהיה החמור ביותר במסכת העבירות - לא נמסרו עד היום.

לזכות הנאשם יש לקחת, בעיקר, את הודאתו באשמה, אשר היה בה גם כדי לחסוך העמדת המתלונן, בנסיבותיו האישיות המיוחדות, מול חקירת שתי וערב. עוד ינתן משקל מסוים לחרטה שהביע הנאשם (אם כי יש לזכור, כי זו לא מנעה ממנו מלבצע עבירה נוספת דומה במהלך התקופה בה התנהלו הליכי המשפט).

כן יש לקחת לזכות הנאשם, כי חלקו בביצוע העבירה לא כלל פעולות המבוצעות בתחום מיוחד או בתעוזה, והתמצה בשיחות טלפוניות מאימות אל מול נפגע העבירה (אם כי מכלול הפעולות שבוצעו, בשיתוף אחרים, בפרשה זו, מעיד על תחכום ועל תעוזה רבת).

בשקלול הנסיבות המפורטות לעיל, מוצא בית המשפט להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שינוע במרכז מתחם הענישה, כאשר עקב הודאתו באשמה תינתן הקלה נוספת, והעונש יהיה מתחת למרכז המתחם.

בית המשפט רואה עוד לגזור על הנאשם ענשים נלווים של מאסר מותנה וכן עיצומים כספיים מסוג קנס ופיצוי לנפגע העבירה.

לפיצוי נפגע העבירה תכליות מגוונות, לרבות הכרה במעמדו של נפגע העבירה בהליך הפלילי; הכרה בנזק שנגרם לו; שידור מסר של אכיפת החוק כלפי הציבור; חסכון זמן ומשאבים לנפגע העבירה לצורך מימוש זכויותיו; מניעת מפגש מחודש בין נפגע העבירה לבין העברין במהלך ניהול הליך אזרחי; הרתעת עברנים בכח; ואף סיוע בתהליך הטהרות ושיקומו של העברין עצמו. ראו ע.פ. 8745/08 **פלוני נ' מדינת ישראל ואח'**:

לפיצוי שנפסק לטובת נפגע עבירה קיימות מספר תכליות שונות, המשקפות את היותו פיצוי בעל רכיב אזרחי דומיננטי המתקיים ב"סביבה" פלילית-עונשית. ראו רע"פ 2976/01 **אסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 418 (2002). בין התכליות האמורות ניתן לציין את הבאות: מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום הליכים אזרחיים בעניינו; מניעת מפגש מחודש עם העברין שפגע בו במסגרת של הליך אזרחי נוסף; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של הטהרות לעברין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו (ראו: ע"פ 7895/04 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), [2.8.2006]; רע"פ 9727/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), [8.8.2007]; ע"פ 6452/09 **עלי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), [22.7.2010]).

להבדיל מעונש הקנס, הפיצוי לנפגע העבירה הינו עיצום בעל מאפיינים אזרחיים במסגרת ההליך הפלילי. ראה לענין זה ע.פ. 7332/11 **עטאללה נ' מדינת ישראל ואח'**:

כידוע, החיוב בפיצוי כחלק מגזר הדין במשפט הפלילי הוא בעל סממנים אזרחיים מובהקים.

על כן, כשם שבהליך האזרחי, בתביעה נזיקית, אין חשיבות לשאלת יכולתו הכלכלי של הנתבע, כך גם, בקביעת שיעור הפיצוי בהליך הפלילי, אין לקחת בחשבון נתון זה.

וראו ע"פ 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל**:

לגוף הדברים, אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב, כשם שבמשפט אזרחי אין בודקין בקביעת חיוב את יכולתו של החייב, ובהליך אזרחי דבר אחרון זה הוא עניין להוצאה לפועל לענות בו; ולכן הנושא שהעלה בא כוחו המלומד של המערער כעיקר טיעונו, קרי, אי יכולתו הכלכלית של שולחו, אינו יכול לשמש אמת מידה. לכאורה, ואיני מדבר דווקא במקרה דנא, תיתכן סיטואציה שבה ייפסק סכום שבשעת פסיקתו אין החייב יכול לעמוד בו, ולימים ישתפר מצבו הכלכלי אם מהשתכרות ואם ממקור אחר, ויכולתו תשתנה... המחוקק קבע כאמור סכום מירבי. שעה שביט

משפט - כבמקרה דנן - מתקרב בקביעתו לסכום זה, אין בכך דופי, שהרי לא בכדי קבע המחוקק את אשר קבע, וכדברי השופט ד' חשין בע"פ 10213/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] "נזק כללי, וסבל בכלל זה, אין מוכיחים שיעורו, והוא עניין להערכתו של בית המשפט". וככל שהמדובר בגביה, גם אם זו נעשית בדרך גבייתו של קנס אין משמעה שליכולתו של החייב, אם אין ידו משגת, אין נפקות; לפי הוראות פקודת המסים (גביה) שעל פיה נגבים הפיצויים (סעיפים 77(ג) ו-70 לחוק), ובמיוחד לפי סעיף 5ב(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1995; מרכז זה הוא הגובה את הפיצוי. לפי סעיף 5ב(א) רשאי המרכז לפי בקשת חייב לפרוס או לדחות את תשלומו של חוב, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי תשלום החוב, כולו או חלקו, במועדו, או כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות של החייב המצדיקות פריסה או דחיה של התשלום כאמור'.

עוד ראו רע"פ 2174/11 לוזון נ' מדינת ישראל:

מן האמור עולה, כי אין פסול בקביעת פיצוי גבוה יחסית (ובענייננו לא הגיע לא למירב שבחוק ולא קרב לסכומי הגזילה), אף מקום שהיכולת הכלכלית אינה גבוהה.

אשר לטענת המבקש לעניין פריסת החוב ומועד תשלומו, הכתובת המתאימה לכך היא, כאמור, המרכז לגביית קנסות בהתאם לסעיף 5ב לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה - 1995...

וראו גם ע.פ. 10102/07 פלוני נ' מדינת ישראל:

באשר לטענת המערער כי מצבו הכלכלי הקשה מצדיק את הפחתת שיעור הפיצוי שנפסק לטובת המתלוננת, הרי שכבר נפסק כי שיעור הפיצוי לטובת נפגע עבירה במסגרת ההליך הפלילי אינו נקבע בהתחשב ביכולתו הכלכלית של הנאשם [ראו למשל: ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 24.7.2006) פסקה ט; ע"פ 420/09 הנ"ל, בסעיף 96]. משכך, גם טענתו של המערער בדבר מצבו הכלכלי אינה מצדיקה את התערבותו של בית משפט זה בשיעור הפיצוי שנקבע לטובת המתלוננת.

בנוגע לסכום פיצוי, אין בית המשפט רואה להסתפק בסך שהוצע על ידי ההגנה (10,000 ₪), וזאת לאור הפגיעות הקשות שנגרמו לנפגע העבירה, מהן טרם התאושש עד היום, ולהיותו זקוק לטיפול בתחום בריאות הנפש, הן טיפול תרופתי והן טיפול פסיכולוגי, באופן מתמשך. כאמור, לא הוכח במידה הנדרשת כי הנאשם נתון בקשיים כלכליים, אך מכל מקום, בהתאם לפסיקה שהובאה לעיל, מצב כלכלי דחוק אינו מהווה מחסום בפני הטלת עונש מסוג פיצוי נפגע העבירה, ואף לא יביא להפחתת גובה הפיצוי.

השתת הפיצוי במסגרת ההליך הפלילי תחסוך לנפגע העבירה הצורך לנהל הליך נפרד ולהפגש בשנית עם מי ממבצעי העבירה, כמו גם תאפשר כלים טובים יותר לאכיפת התשלום.

עם זאת, יקח בית המשפט בחשבון, בהשתת הפיצוי, את חלקו הנטען של הנאשם דנן במסכת העבירות, שבוצעו ביחד עם אחרים, וכן את העובדה, כי נזקיו של נפגע העבירה לא בוררו עד תמם במסגרת ההליך זה.

סוף דבר, בית המשפט גוזר על הנאשם הענשים הבאים:

א. 12 חדשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בגין תיק זה, בהתאם להודעה שתוגש על ידי התביעה בתוך 7 יום מהיום (המזכירות תעקוב);

ב. 12 חדשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק יא', סימנים ו', ז';

ג. קנס בסך 10,000 ₪ או 120 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 01.02.2015;

ד. פיצוי לנפגע העבירה, ע.ת. 1 בכתב האישום, בסך 20,000 ₪. ככל שקיים פיקדון לטובת הנאשם בתיק המעצר, יקוזז ע"ח הפיצוי. היתרה תשולם עד ליום 01.02.2015.

הנאשם יתיצב לריצוי מאסרו כעת.

הודעה זכות הערעור.

ניתן היום, כ"ד חשוון תשע"ה, 17 נובמבר 2014, במעמד התובעת, עו"ד ענבל ברסאנו; הסניגור, עו"ד רון דמרי; והנאשם.